

Akar még örülni bárminek az életben?

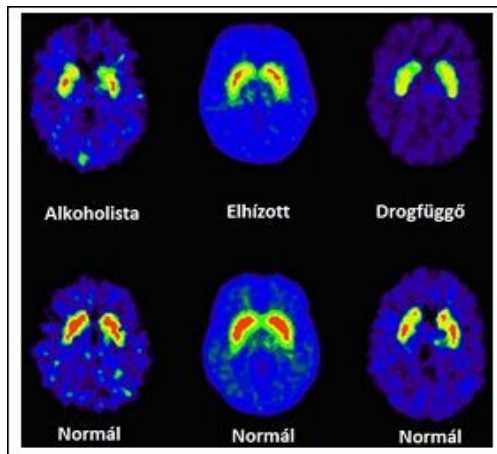
Marosi Antal drog-prevenációs előadásán ez volt a központi kérdés február 10-én a Ostrom utcai székház tárgyalójában. A Biztonsági Igazgatóság által szervezett program nem a klasszikusnak mondható eszközökkel tárta elénk a témát; hosszas kábítószer-jellemzések és volt drogos fiatalok bemutatása helyett azon volt a fókusz, hogy mi az, ami a droghasználat során tönkremegy a szervezetünkben.



fotó: NMHH - sebestyengabor

Szerda reggel ismét egy olyan témát járhattak körül a hatóság munkatársai, amelyről manapság sok szó esik, és aminek érdemes is figyelmet szentelni. A drogok hatásáról szóló előadást Berki Antal biztonsági igazgató vezette be, aki elmondta, hogy az elsődleges cél az volt, hogy azoknak az NMHH-s dolgozóknak nyújtsanak tájékoztatást, akiknek a gyermekei a drogokra leginkább fogékony korosztályba, vagyis a tinédzserek közé tartoznak.

Marosi Antal, *A drogokról másképpen* program felelőse könnyed és életszagú példákon keresztül mutatta be a kábítószer-fogyasztás visszafordíthatatlan következményeit közel harminc NMHH-s munkatársnak. Kiemelte, hogy teljesen mindegy, hogy milyen drogról beszélünk, a hatás ugyanaz: valami tönkremegy, amit nem lehet megjavítani. Ez nem más, mint az agy örömközpontja. A szakértő elmondta, hogy amikor örülünk valaminek, az az agyunkban aktivitást eredményez, amit receptorok segítségével érzékelünk. Ezt az aktivitást enzimek törlik el annak érdekében, hogy újra tudjunk örülni valami másnak. Ha drogot fogyasztunk, ez az aktivitás szintén megjelenik az agyunkban, azonban sokkal kisebb mértékben, viszont az emberi szervezet ugyanannyi enzimmal törli el őket, aminek során az agy receptorai is sérülnek az örömközpontban. Ez hosszas megterhelés után azt eredményezi, hogy a receptorok teljesen eltűnnek, regenerálni őket viszont lehetetlen.



(KA: A képen piros színnel látható különböző emberek agyának örömközpontja)

A döntés Marosi szerint egyszerű: mielőtt drogot fogyasztanánk, csak azt kell eldöntenünk, hogy öröm nélkül élő „szobanövények” vagy élő és érző emberek szeretnénk lenni. Ezt kell szem előtt tartaniuk a fiataloknak akkor, ha krízisbe kerülnek (haláleset a családban, válás, szerelmi bánat, rossz jegyek), és nem látnak más kiutat, és ezt kell tudatosítaniuk a szülőknek is a gyermekükben. Emellett jó, ha van egy mentőkötél, amelybe a krízisben lévő fiatalok kapaszkodhatnak: lehet az egy pap, ha vallásos gyerekről van szó, egy tanár, a szülő vagy éppen a barátok, egy a lényeg, hogy képes legyen a körülöttünk élő fiatal meglátni azt, hogy van, akire számíthat, és nem érdemes örömtelen élőhalottként végeznie.

Marosi arra is felhívta a figyelmet, hogy a kábítószer azért különösen veszélyes, mert a fogyasztásáért nincs igazi felelős. Ha az élvezeti cikkekről beszélünk (cigaretta, kávé, alkohol, csokoládé), mindig az felel a fogyasztásért, aki magához veszi ezeket, és neki kell tudnia, hogy mikor kell leállnia. Gyógyszerek szedése esetén felelős az orvos, a gyógyszergyár és a beteg is, aki beveszi a pirulát. Kábítószer esetén azonban a díler veszi rá a fogyasztásra a későbbi függőt, viszont a díler nem vállalja a felelősséget az anyagért, neki csak az a fontos, hogy a vevő fizessen.

Az előadás tanulsága szerint a fiatalok a leghatékonyabban akkor tudnak jól kijönni egy ilyen helyzetből, ha bele sem mennek. Ha mielőtt megvásárolnák életül első drogadagját, felteszik maguknak azt az egyszerű kérdést, hogy akarnak-e még bárminek is örülni az életben. Ha igen, akkor csak körül kell nézniük, és a drog izgalmasnak tűnő, de romboló keze helyett egy másik, biztonságos és valódi örömet adó kezet megfogniuk.



fotó: NMHH - sebestyengabor